

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 13 februari 2002 (18.02)
(OR. fr)**

6251/02

FISC 49

INGEKOMEN DOCUMENT

van: de heer Sylvain BISARRE, directeur, directoraat A, secretariaat-generaal van de Europese Commissie
ingekomen: 8 februari 2002
aan: de heer Javier SOLANA, secretaris-generaal/hoge vertegenwoordiger

Betreft: BTW
- bijzondere regeling voor reisbureaus

Hierbij gaat voor de delegaties Commissiedocument COM(2002) 64 def. CNS 2002/0041.

Bijlage: COM(2002) 64 def. CNS 2002/0041

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 08.02.2002
COM(2002) 64 definitief

2002/0041 (CNS)

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN DE RAAD

**tot wijziging van Richtlijn 77/388/EEG met betrekking tot de bijzondere regeling voor
reisbureaus**

(door de Commissie ingediend)

TOELICHTING

1. INLEIDING

Bij de vaststelling van de zesde BTW-richtlijn¹ in 1977 is een bijzondere regeling voor reisbureaus en reisorganisatoren ingesteld.

Deze bijzondere regeling is opgezet vanwege het specifieke karakter van de activiteit. In de eerste plaats zij eraan herinnerd dat de door reisbureaus en reisorganisatoren verleende diensten doorgaans een reeks prestaties omvatten, met name vervoer en verblijf, zowel binnen als buiten het grondgebied van de lidstaat waar de onderneming de zetel van haar bedrijfsuitoefening of een vaste inrichting heeft gevestigd. Wegens de diversiteit van de diensten alsook van de plaatsen waar deze worden verricht, zou de toepassing van de algemene regels inzake plaats van belastingheffing, maatstaf van heffing en aftrek van voorbelasting voor deze ondernemingen praktische problemen opwerpen die hen in de uitoefening van hun activiteit zouden belemmeren. Teneinde de toepasselijke regels aan het specifieke karakter van deze activiteit aan te passen, heeft de communautaire wetgever in artikel 26 van de zesde BTW-richtlijn in een bijzondere BTW-regeling voorzien.

Deze regeling is van toepassing op ondernemingen wier diensten prestaties omvatten, zoals hotelverblijf en vervoer, die zij bij derden hebben ingekocht en vervolgens op eigen naam aan de reiziger doorverkopen. Alle handelingen van het reisbureau met het oog op de totstandkoming van een reis worden beschouwd als een enkele dienst. De maatstaf van heffing is de door het reisbureau behaalde winstmarge op de levering van een pakketreis. Het reisbureau dat deze margeregeling toepast, heeft geen aanspraak op aftrek van de voorbelasting op verrichtingen die het bureau in rekening worden gebracht en de reiziger rechtstreeks ten goede komen. De door een reisbureau verleende diensten worden belast op de plaats waar het bureau de zetel van zijn bedrijfsuitoefening of een vaste inrichting heeft gevestigd vanwaaruit de dienst wordt geleverd of, bij ontstentenis van een dergelijke zetel of vaste inrichting, de plaats van het vaste adres of de gewoonlijke verblijfplaats.

Met deze bijzondere regeling werd in de eerste plaats beoogd de toepassing van de communautaire BTW-regels met betrekking tot deze diensten te vereenvoudigen. Wanneer een reisbureau van andere leveranciers diensten betreft, deze in een pakket samenbrengt en vervolgens op eigen naam en voor eigen rekening aan de reiziger doorverkoopt, moet het zich dankzij deze bijzondere regeling niet meer in ieder van de verschillende lidstaten vanwaaruit de diensten worden geleverd, voor BTW-doeleinden laten registreren.

Een tweede doelstelling van deze regeling bestaat erin de BTW-inkomsten over de lidstaten te verdelen. De bijzondere regeling werd ingevoerd om ervoor te zorgen dat de BTW-inkomsten ten deel vallen aan de lidstaat waar de uiteindelijke consumptie van iedere afzonderlijke dienst plaatsvindt. De opzet van de in artikel 26 van de zesde BTW-richtlijn vervatte regeling zou immers moeten garanderen dat de BTW-inkomsten die voortvloeien uit tijdens de reis genoten diensten (bijvoorbeeld hotel, restaurant, vervoer), toekomen aan de lidstaten waar deze diensten werden genoten, terwijl de BTW op de winstmarge van het reisbureau wordt toegewezen aan de lidstaat waar het reisbureau is gevestigd. Aangezien een van de

¹ PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1.

basisprincipes van de BTW inhoudt dat het om een verbruiksbelasting gaat, is deze hele regeling geconcipieerd om zo goed mogelijk aan deze doelstelling te beantwoorden.

In de praktijk is er evenwel geen sprake van een werkelijk uniforme toepassing van deze bijzondere regeling door de lidstaten. Volgens artikel 28, lid 3, onder a), en bijlage E, punt 15, van de zesde BTW-richtlijn kunnen lidstaten handelingen die buiten de EU plaatsvinden, blijven belasten, terwijl zij zulke handelingen volgens artikel 28, lid 3, onder g), kunnen blijven vrijstellen zonder recht op aftrek van voorbelasting. Volgens artikel 28, lid 3, onder b), en punt 27 van bijlage F kunnen de lidstaten voorts ook de door reisbureaus en reisorganisatoren binnen de Gemeenschap geleverde diensten blijven vrijstellen.

Ten slotte is er ook één lidstaat die volgens de procedure van artikel 27, leden 1 tot 4, van de zesde BTW-richtlijn een bijzondere vereenvoudingsmaatregel bij de Commissie heeft aangemeld², die in die lidstaat van toepassing is en hem de mogelijkheid geeft regels toe te passen die afwijken van de artikelen 26 en 28 van de zesde BTW-richtlijn. De Commissie heeft alle lidstaten in kennis gesteld³ van de voorgestelde maatregel en aangezien haar binnen de vastgestelde termijn van twee maanden geen officiële reacties hierop hebben bereikt, werd deze vereenvoudigingsmaatregel op 19 december 1978 aanvaard.

2. PROBLEMBESCHRIJVING

Er dient te worden opgemerkt dat deze bijzondere regeling dateert van 1977, het jaar waarin de zesde BTW-richtlijn werd vastgesteld, en dat de concentratie in de toeristische sector toen veel groter was dan nu. De overgrote meerderheid van reizen werd rechtstreeks door het reisbureau of de reisorganisator aan de reiziger verkocht. Die situatie is nu echter ingrijpend gewijzigd: er is een veel grotere specialisatie in de hele sector en er zijn ook meer spelers actief. Een van de gevolgen hiervan is dat reizen niet alleen meer uitsluitend rechtstreeks aan de reiziger worden verkocht, maar ook aan andere reisbureaus of -organisatoren.

De reisbranche wordt gekenmerkt door een steeds sterkere marktconcentratie en verticale integratie. De zes grootste marktdeelnemers zijn goed voor circa 18% van de werkgelegenheid en circa 33% van de verkoop. Verticaal geïntegreerde groepen omvatten reisbureaus, reisorganisatoren, luchtvaartmaatschappijen, incoming agents en accommodatie-aanbieders. Marktconcentratie en verticale integratie van de grote reisondernemingen leiden tot hevige kosten- respectievelijk prijsconcurrentie.

Op die manier zetten reisorganisatoren de marges van onafhankelijke reisbureaus onder druk. Niettemin waren de reisbureaus in 1998/99 het belangrijkste verkoopkanaal van de reisorganisatoren. Bij deze reisbureaus betreft het doorgaans klein- en microbedrijven met vijf tot elf werknemers. Om zich tegen de toenemende kostenconcurrentie en bijgevolg de lagere marges te wapenen, kunnen reisbureaus toetreden tot een samenwerkingsverband van onafhankelijke reisbureaus, een franchise-overeenkomst met reisorganisatoren afsluiten of zich volledig op nichemarkten toeleggen. Zo hebben vele reisbureaus zich gespecialiseerd in zaken-, congres- en incentivereizen, waarbij de klant zelden de gemiddelde reiziger of vakantieganger is.

² Bij brief van 13 september 1978.

³ Bij brief van 19 oktober 1978.

De Commissie heeft een aantal klachten van ondernemingen uit de toeristische sector ontvangen dat de door reisbureaus geleverde diensten verschillend worden behandeld naar gelang van de lidstaat waar deze actief zijn. Het probleem van de uiteenlopende toepassing van artikel 26 van de zesde BTW-richtlijn door de lidstaten werd aan de orde gesteld in de vergaderingen van het BTW-comité. De cruciale vraag hierbij was of de bijzondere margeregeling voor reisbureaus en -organisatoren ook kon worden toegepast als het pakket diensten aan een ander reisbureau en niet aan de reiziger werd geleverd. Uitgaande van jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie⁴ nam de Commissie het standpunt in dat deze margeregeling enkel van toepassing kan zijn wanneer het pakket aan de reiziger, d.w.z. de eindconsument wordt verkocht. Wordt het pakket aan een ander reisbureau of een andere reisorganisator verkocht, dan kan de margeregeling niet worden toegepast en moet iedere prestatie apart worden belast volgens de relevante regels die de plaats van levering bepalen.

Op deze vergaderingen werd duidelijk dat de lidstaten artikel 26 op zeer uiteenlopende wijze toepassen, wat dubbele belasting tot gevolg kan hebben. Deze situatie werkt ook in het nadeel van bedrijven die gevestigd zijn in lidstaten waar de margeregeling alleen wordt toegepast wanneer het pakket aan de reiziger wordt verkocht, in vergelijking met concurrenten die gevestigd zijn in lidstaten waar de regeling ruimer wordt toegepast.

Bovendien garandeert de toepassing van de margeregeling in bepaalde omstandigheden niet langer een billijke verdeling van de inkomsten over de lidstaten, een van de doelstellingen die aan de instelling van deze bijzondere regeling ten grondslag lag. Om deze reden geven enkele lidstaten een andere uitlegging aan artikel 26, namelijk dat de margeregeling ook moet worden toegepast bij de verkoop van pakketten tussen reisbureaus/reisorganisatoren onderling. Daarbij komt nog dat deze uitlegging de druk op de sector zou verminderen, omdat reisbureaus en -organisatoren niet langer verplicht zouden zijn zich voor BTW-registratie aan te melden in alle lidstaten waar zij goederen of diensten leveren die deel uitmaken van een pakket dat niet rechtstreeks aan de reiziger wordt verkocht.

Verschillende lidstaten stelden ook de kwestie zakenreizen aan de orde en het probleem dat zich voordoet voor bedrijven die in de praktijk de eindconsument van pakketten zijn, maar volgens de voorgestelde nieuwe bepalingen van artikel 26 de resterende voorbelasting niet in aftrek zullen kunnen brengen. Als zij een pakketreis bij een reisbureau bestellen, zal hen een prijs inclusief BTW worden aangerekend, waardoor zij het bedrag aan BTW niet zullen kunnen aftrekken, ofschoon de reis zakelijke doeleinden dient. Dit zal ertoe leiden dat er in het intermediaire consumptiestadium een restbedrag aan BTW blijft "hangen", wat indruist tegen het neutraliteitsbeginsel van het gemeenschappelijke BTW-stelsel.

Ten slotte is de Commissie zich ervan bewust dat met het toegenomen gebruik van Internet als medium voor de verkoop van reisdiensten, reisbureaus en -organisatoren die in derde landen gevestigd zijn, steeds vaker een rol spelen bij de levering van pakketreizen. Dit leidt tot een duidelijke verstoring van de concurrentie, aangezien de thans geldende regels terzake voorschrijven dat een pakketreis wordt belast volgens de margeregeling wanneer hij wordt geleverd door een in de EU gevestigde reisorganisator, terwijl hij niet wordt belast wanneer

⁴ Zaak C-163/91, Van Ginkel Waddinxveen BV, Reis- en Passagebureau Van Ginkel BV en anderen tegen inspecteur der omzetbelasting te Utrecht over de uitlegging van artikel 26 van Richtlijn 77/388/EEG (PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1).

hij wordt geleverd door een in een derde land gevestigde reisorganisator, aangezien dat derde land als plaats van levering wordt beschouwd.

3. DOELSTELLING

In het licht van deze problemen, die ten dele voortvloeien uit wijzigingen in de wijze van zakendoen en uit technologische ontwikkelingen, en ten dele uit uiteenlopende praktijken in de lidstaten, alsook rekening houdende met de algemene doelstellingen van deze bijzondere regeling, heeft de Commissie besloten in haar nieuwe BTW-strategie⁵ een wijziging van artikel 26 op te nemen, die de vereenvoudiging, modernisering en grotere uniformiteit in de toepassing van de communautaire BTW-wetgeving tot doel heeft.

De behoefte aan modernisering op dit specifieke gebied spruit voort uit de huidige ontwikkelingen inzake e-commerce en het toenemend gebruik van dit elektronische medium in de toeristische sector. Evenzo is er behoefte aan een grotere uniformiteit binnen de EU in de toepassing van de bijzondere regeling voor reisbureaus om de belangrijkste zorgpunten van de reisbranche aan te pakken, die met haar klachten de concurrentievervalsing als gevolg van de uiteenlopende toepassing door de lidstaten van artikel 26 onder de aandacht heeft gebracht.

Dit voorstel strekt er derhalve toe een grotere uniformiteit te garanderen in de toepassing van de bijzondere regeling door de werkingssfeer ervan uit te breiden tot de levering van pakketreizen aan alle klanten en door de verschillende afwijkingen die voor dergelijke leveringen gelden, af te schaffen. Met dit voorstel wordt eveneens beoogd een einde te maken aan de concurrentievervalsing die in het nadeel werkt van de in de EU gevestigde reisorganisatoren en zich steeds sterker laat gevoelen als gevolg van het gebruik van nieuwe technologieën in deze sector.

4. VOORGESTELDE WIJZIGINGEN

4.1. Artikel 1, lid 1

4.1.1. Artikel 26, lid 1

In de laatste zin van het huidige artikel 26, lid 1, van de zesde BTW-richtlijn wordt verduidelijkt dat in de zin van de bijzondere regeling onder reisbureaus ook reisorganisatoren (touroperators) wordt verstaan.

In het licht van bepaalde uitspraken van het Europese Hof van Justitie⁶ betreffende de personen die in aanmerking komen voor de toepassing van de bijzondere margeregeling voor reisbureaus, lijkt het zinvol de werkingssfeer van deze regeling te verduidelijken. De conclusie zou moeten luiden dat men geen erkend reisbureau moet zijn om gebruik te kunnen maken, of te moeten maken, van de bepalingen van artikel 26. Voorts heeft het Hof bevestigd dat de belastingplichtige gebruik moet maken van door derden aan hem geleverde diensten

⁵ Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement - Strategie ter verbetering van de werking van het BTW-stelsel in het kader van de interne markt (COM(2000) 348 def. van 7.6.2000).

⁶ Gevoegde zaken C-308/96 en C-94/97, T.P. Madgett en R.M. Baldwin tegen de Commissioners of Customs and Excise over de uitlegging van artikel 26 van Richtlijn 77/388/EEG (PB L 145 van 13.6.1997, blz.1) en bovengenoemde zaak C-163/91.

om onder de werkingssfeer van artikel 26 van de zesde BTW-richtlijn te vallen. Een reisbureau dat zelf rechtstreeks diensten verleent aan zijn klanten in plaats van deze bij derden te betrekken en vervolgens door te verkopen, valt derhalve niet onder de bijzondere margeregeling.

Aangezien deze problematiek in de jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie al is verduidelijkt, lijkt het de Commissie niet zinvol om te proberen een definitie van reisbureau vast te stellen met het oog op de toepassing van artikel 26. Iedere belastingplichtige die op eigen naam reisdiensten verkoopt en een beroep doet op leveringen en diensten van andere belastingplichtigen om deze aan te bieden, wordt in feite geacht onder de werkingssfeer van artikel 26 van de zesde BTW-richtlijn te vallen.

Alle andere gevallen, waarbij het reisbureau louter als tussenpersoon optreedt, vallen buiten de toepassing van deze bijzondere regeling. Deze diensten moeten worden belast volgens de algemene BTW-regels voor de heffing van belasting op diensten van tussenpersonen.

Om aan de vraag tot verduidelijking van verschillende lidstaten tegemoet te komen, heeft de Commissie evenwel voorgesteld in artikel 26, lid 1, de omschrijving van de personen die onder de werkingssfeer van deze bijzondere regeling vallen, aan te passen.

4.1.2. Artikel 26, lid 2

4.1.2.1. De klant van het reisbureau

Zoals hierboven reeds vermeld, is een van de grote problemen dat zowel door de lidstaten als de reisbureaus aan de orde werd gesteld, het feit dat de regeling in de strikte zin uitsluitend kon worden toegepast wanneer de reisdienst werd verkocht aan een reiziger. Deze regel was toegesneden op de situatie van de reismarkt in 1977, toen pakketreizen doorgaans door het reisbureau rechtstreeks aan de reiziger werden verkocht. De situatie ziet er nu echter heel anders uit: er zijn meer spelers actief op de markt en wat de levering van pakketreizen betreft, is er een grotere versnippering dan in 1977. Als gevolg daarvan worden steeds meer reisdiensten geleverd aan hetzij andere reisbureaus, hetzij andere belastingplichtigen die reisdiensten gebruiken als een *incentive* voor hun personeel of in het kader van hun bedrijfsuitoefening, bijvoorbeeld seminars.

In de huidige situatie, waarbij de bijzondere regeling niet geldt wanneer de reisdienst wordt verkocht aan andere personen dan de reiziger, is niet langer gegarandeerd dat de BTW-inkomsten ten deel vallen aan de lidstaat waar de consumptie effectief plaatsvindt. Wanneer een reisbureau een pakketreis aan een ander reisbureau verkoopt, moeten de algemene belastingregels worden toegepast. Dit betekent dat het eerste reisbureau de voorbelasting die het op ontvangen leveringen en diensten heeft betaald, in aftrek moet kunnen brengen en BTW moet kunnen aanrekenen in de lidstaat waar het is gevestigd, over de totale waarde van de daaropvolgende levering van de pakketreis aan het tweede reisbureau. In dat geval vallen de BTW-inkomsten van de oorspronkelijke prestaties (bijvoorbeeld hotelaccommodatie) niet langer ten deel aan de lidstaten waar de verschillende diensten worden geconsumeerd, maar worden zij afgeleid naar de lidstaat waar het reisbureau is gevestigd.

Om dit te vermijden geven verschillende lidstaten die een omvangrijke toeristische sector hebben, een andere uitlegging aan dit artikel en breiden zij de toepassing van de bijzondere regeling uit tot leveringen van reisdiensten door reisbureaus aan andere klanten dan reizigers. Op deze wijze wordt beter tegemoet gekomen aan de oorspronkelijke doelstellingen van deze regeling, namelijk vereenvoudiging en belastingheffing in de lidstaat van verbruik.

Dit leidt evenwel ook tot een niet-uniforme toepassing van de bijzondere regeling binnen de Gemeenschap, wat niet verenigbaar is met het goede functioneren van de interne markt en concurrentieverstorend werkt tussen marktdeelnemers die in verschillende lidstaten zijn gevestigd. Deze situatie is onaanvaardbaar en de Commissie stelt daarom voor in de eerste zin van artikel 26, lid 2, de woorden "aan de reiziger" te schrappen.

Met deze wijziging wordt de werkingssfeer van de bijzondere regeling aanzienlijk uitgebreid. In haar gewijzigde vorm moet de bijzondere regeling worden toegepast op alle prestaties die door reisbureaus worden verricht onder de in artikel 26, lid 1, genoemde voorwaarden, ongeacht de aard van de klant (particulier, belastingplichtige, zakelijke klant, ander reisbureau enz.).

4.1.2.2. Buiten de EU gevestigd reisbureau

De omstandigheden op de markt zijn momenteel zo sterk gewijzigd dat de belangrijkste reisorganisatoren filialen hebben opgezet in landen buiten de EU en van daaruit pakketreizen leveren om belasting in de EU te ontwijken. Dit werkt concurrentieverstorend ten nadele van kleinere reisbureaus die niet over de vereiste middelen beschikken om soortgelijke constructies op te zetten. Het is bovendien onaanvaardbaar dat eenvoudigweg door de inschakeling van een in een derde land gevestigd filiaal verbruiksbelasting in de EU wordt ontweken of verminderd.

Het is duidelijk dat de levering van een pakketreis in de EU aan een in de EU gevestigde klant in de EU moet worden belast. De Commissie stelt daarom voor dat de plaats van levering van reisdiensten door in derde landen gevestigde leveranciers aan in de EU gevestigde klanten wordt gewijzigd en voortaan de lidstaat is waar de klant is gevestigd dan wel waar hij zijn vaste adres of gewoonlijke verblijfplaats heeft. Dit zou uitsluitend gelden voor pakketreizen die in de EU plaatsvinden en aan in de EU gevestigde klanten worden geleverd.

Het is tevens de bedoeling dat deze regel zou worden toegepast ongeacht het feit of de klant al dan niet een belastingplichtige is.

Met het oog daarop heeft de Commissie voorgesteld in artikel 26, lid 2, na de tweede zin een specifieke bepaling in te voegen, teneinde de plaats van belastingheffing voor deze prestaties te wijzigen.

4.1.3. Artikel 26, lid 3

In 1994 werd met artikel 26bis van de zesde BTW-richtlijn een tweede bijzondere regeling voor belastingheffing over de winstmarge ingevoerd, namelijk ten aanzien van gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten⁷. Dit artikel omvat een definitie van de maatstaf van heffing en de berekeningswijze van de winstmarge.

Verschiedende lidstaten hebben te kennen gegeven dat zij problemen hebben met de vaststelling van de maatstaf van heffing als bedoeld in artikel 26. De Commissie stelt daarom

⁷ Richtlijn 94/5/EG van de Raad van 14 februari 1994 tot aanvulling van het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde en tot wijziging van Richtlijn 77/388/EEG - Bijzondere regeling voor gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten (PB L 60 van 3.3.1994, blz.16).

voor om de definitie van de maatstaf van heffing in dit artikel te wijzigen in overeenstemming met de in artikel 26bis gebruikte formulering in het kader van de regeling voor gebruikte goederen. Het voorstel voor de nieuwe, preciezere definitie is opgenomen in een nieuw lid 3 van artikel 26. In dit artikel wordt eerst de winstmarge gedefinieerd als het verschil tussen de verkoopprijs en de effectieve kosten van de geleverde dienst, waarna een definitie wordt gegeven van de verkoopprijs en de effectieve kosten.

4.1.4. Artikel 26, lid 4

Ter vereenvoudiging van de regeling stelt de Commissie ook voor de lidstaten in de gelegenheid te stellen om de reisbureaus één enkele winstmarge te laten berekenen voor alle leveringen van pakketreizen over een bepaald tijdvak. Artikel 26bis, onderdeel B, lid 10, van de zesde BTW-richtlijn voorziet in een soortgelijke mogelijkheid voor belastingplichtige wederverkopers die de margeregeling voor gebruikte goederen toepassen. Verschillende lidstaten hebben geopperd dat het zinvol zou zijn deze mogelijkheid uit te breiden tot reisbureaus of -organisatoren die onder de bijzondere regeling van artikel 26 vallen, met name omdat er in de toeristische sector vaak enige tijd verloopt tussen het ogenblik waarop het reisbureau de pakketreis verkoopt en de datum waarop het de facturen van zijn belastingplichtige leveranciers ontvangt, waardoor het zeer moeilijk wordt voor het bureau om de winstmarge te bepalen voor iedere pakketreis afzonderlijk die het verkoopt.

Om deze reden stelt de Commissie voor in artikel 26 van de zesde BTW-richtlijn een nieuw lid 4 in te voegen, waarmee de lidstaten reisbureaus de mogelijkheid kunnen bieden om een algemene winstmarge te berekenen over een bepaald tijdvak. In het voorgestelde nieuwe lid worden ook de regels vastgesteld voor de berekening van deze totale winstmarge, d.i. het verschil tussen enerzijds alle door een reisbureau over een bepaald tijdvak geleverde diensten en anderzijds alle door het bureau verrichte aankopen van goederen en diensten over hetzelfde tijdvak.

4.1.5. Artikel 26, lid 5

Het vroegere artikel 26, lid 3, van de zesde BTW-richtlijn wordt omgenummerd tot artikel 26, lid 5, maar blijft ongewijzigd.

Wanneer een in de EU gevestigd reisbureau een pakketreis levert waarvan de onderdelen buiten de Gemeenschap worden verricht, wordt het reisbureau geacht uitsluitend als tussenpersoon op te treden voor rekening van de reiziger. In dat geval wordt het bureau geacht een levering van een dienst te verrichten die binnen de Gemeenschap plaatsvindt, maar wel is vrijgesteld, mét recht op aftrek van voorbelasting krachtens artikel 15, lid 14, van de zesde BTW-richtlijn.

Indien een pakket een reis omvat die ten dele binnen en ten dele buiten de Gemeenschap plaatsvindt, mag alleen het gedeelte van de reis dat buiten de Gemeenschap plaatsvindt, worden vrijgesteld met recht op aftrek van voorbelasting, terwijl het gedeelte binnen de Gemeenschap moet worden belast volgens de margeregeling van artikel 26.

Evenzo geldt dat een buiten de EU gevestigd reisbureau dat aan een binnen de EU gevestigde klant een pakket levert dat ten dele binnen de Gemeenschap plaatsvindt, dit bureau voor het gedeelte van de reis dat binnen de Gemeenschap plaatsvindt, onder de bijzondere regeling van artikel 26 valt.

4.1.6. Artikel 26, lid 6

Het oude artikel 26, lid 4, van de zesde BTW-richtlijn wordt omgenummerd tot artikel 26, lid 6. Dit artikel bepaalt dat er in de lidstaten geen recht op aftrek van voorbelasting dan wel teruggaaf van BTW bestaat voor diensten die een reisbureau inkoopt en vervolgens aan zijn klanten levert.

De enige wijziging in dit artikel betreft de vervanging van het woord "reizigers" door het woord "klanten", een term die overal in het nieuwe artikel 26 wordt gebruikt om te voorkomen dat er verwarring ontstaat met de eerdere engere toepassing van de regeling die alleen voor aan de reiziger geleverde diensten gold.

4.1.7. Artikel 26, leden 7 tot 9

In het bijzonder wanneer een reisbureau bedrijfsseminars organiseert of wanneer bedrijven *incentivereizen* aan hun werknemers aanbieden, zou de toepassing van de margeregeling bedrijven ertoe kunnen aanzetten rechtstreeks contact op te nemen met iedere leverancier afzonderlijk, teneinde de door hen aangerekende BTW te kunnen aftrekken, in plaats van zich tot een reisbureau te wenden, dat een prijs inclusief BTW zal aanrekenen waarbij het bedrijf deze voorbelasting niet in aftrek mag brengen.

Bij de regeling voor gebruikte goederen in artikel 26bis werd dit probleem opgelost door de leverancier de mogelijkheid te geven voor de toepassing van de algemene BTW-regels te kiezen.

Bij de bijzondere regeling voor reisbureaus zou een soortgelijke oplossing moeten worden nagestreefd, ofschoon dit niet zonder bepaalde gevolgen en moeilijkheden zal zijn voor de betrokken reisbureaus. Het reisbureau dat een pakketreis aan een bedrijf levert en voor de toepassing van de algemene BTW-regels kan kiezen, zou in iedere lidstaat waar het diensten verricht, geregistreerd moeten zijn, omdat het bureau zou worden geacht elke dienst afzonderlijk te verlenen. Op deze wijze zou het reisbureau het grootste gedeelte van zijn voorbelasting kunnen recupereren via de teruggaaf van de BTW waarom het in deze lidstaten kan verzoeken. Wanneer het reisbureau echter niet voor BTW-doeleinden is geregistreerd in een lidstaat waar het BTW heeft moeten betalen, zou het om teruggaaf moeten verzoeken krachtens de bepalingen van de achtste BTW-richtlijn⁸. Dit betekent dat de lidstaat in sommige gevallen de BTW zou moeten terugbetalen aan het reisbureau, terwijl hij dat in andere gevallen net niet zou mogen, wanneer ditzelfde reisbureau onder de bijzondere margeregeling werkt. Dit zou de zaken administratief kunnen bemoeilijken, omdat iedere lidstaat die de voorbelasting moet teruggeven, zal moeten bepalen of het reisbureau zijn levering heeft verricht in het kader van de margeregeling van artikel 26, zonder recht op aftrek van voorbelasting, dan wel voor belasting van zijn levering heeft gekozen, in welk geval er aanspraak op teruggaaf van de voorbelasting bestaat.

⁸ Achtste Richtlijn 79/1072/EEG van de Raad van 6 december 1979 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting - Regeling voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen (PB L 331 van 27.12.1979, blz. 11).

In ieder geval is het zo dat, indien het reisbureau niet zou kunnen kiezen voor belasting volgens de algemene BTW-regels, zijn diensten automatisch onder de bijzondere margeregeling zouden vallen, waardoor de belastingplichtige klant die deze diensten voor zakelijke doeleinden gebruikt, de BTW die is opgenomen in de maatstaf van heffing van de aan hem door het reisbureau geleverde dienst niet in aftrek zou kunnen brengen. Dit leidt ertoe dat in het stadium van de intermediaire consumptie een restbedrag aan BTW blijft "hangen". De Commissie stelt daarom voor artikel 26 van de zesde BTW-richtlijn te wijzigen en reisbureaus de mogelijkheid te geven voor de toepassing van de algemene BTW-regels te kiezen.

4.2. Artikel 1, lid 2

Wanneer reisbureaus als tussenpersoon, d.w.z. in naam en voor rekening van de reiziger, optreden, zijn de bepalingen van artikel 26 van de zesde BTW-richtlijn niet van toepassing. Dit betekent derhalve dat de algemene regels voor door tussenpersonen geleverde diensten van toepassing zijn. Een van deze regels is opgenomen in artikel 15, lid 14, van de zesde BTW-richtlijn. Sinds de invoering van de BTW-overgangsregeling voor het handelsverkeer tussen de lidstaten in 1993, lijkt de tweede alinea van dit artikel (waarin wordt bepaald dat de vrijstelling voor de diensten van tussenpersonen niet van toepassing is wanneer een reiziger gebruik maakt van diensten die in andere lidstaten worden geleverd) zijn betekenis te hebben verloren. De Commissie stelt daarom voor deze alinea te schrappen.

4.3. Artikel 1, lid 3

Teneinde een grotere uniformiteit te garanderen in de toepassing, binnen de Gemeenschap, van de BTW-regels die op door reisbureaus verleende diensten van toepassing zijn, stelt de Commissie voor artikel 28, lid 3, onder g), van de zesde BTW-richtlijn te schrappen. Deze bepaling biedt lidstaten de mogelijkheid diensten als bedoeld in het vroegere artikel 26, lid 3, van de zesde BTW-richtlijn te blijven vrijstellen zonder teruggaaf van voorbelasting, in plaats van deze vrij te stellen met recht op aftrek van de voorbelasting.

4.4. Artikel 1, leden 4 en 5

In de context van de voorgestelde wijzigingen van artikel 26 en met het oog op een grotere uniformiteit in de toepassing van de regeling stelt de Commissie ook voor de afwijkingen als bedoeld in artikel 28, lid 3, onder a), en punt 15 van bijlage E (geeft lidstaten de mogelijkheid reizen buiten de Gemeenschap te blijven belasten) alsmede artikel 28, lid 3, onder b), en punt 27 van bijlage F (geeft lidstaten de mogelijkheid reizen binnen de Gemeenschap te blijven vrijstellen) te schrappen, teneinde ervoor te zorgen dat reisbureaus en -organisatoren in alle lidstaten van de EU op gelijke wijze worden behandeld.

4.5. Artikel 2

In hetzelfde streven naar een grotere uniformiteit in de toepassing van de bijzondere regeling stelt de Commissie eveneens voor de door de Raad volgens de procedure van artikel 27, leden 1 tot 4, van de zesde BTW-richtlijn gemachtigde afwijking te schrappen.

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN DE RAAD

tot wijziging van Richtlijn 77/388/EEG met betrekking tot de bijzondere regeling voor reisbureaus

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 93,

Gezien het voorstel van de Commissie⁹,

Gezien het advies van het Europees Parlement¹⁰,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité¹¹,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Overeenkomstig de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement over een strategie ter verbetering van het functioneren van de interne markt¹² is een grotere uniformiteit in de toepassing van de communautaire regels door de lidstaten een van de vier doelstellingen voor de verbetering van het functioneren van de interne markt op de korte termijn.
- (2) De lidstaten geven momenteel een verschillende uitlegging aan de bijzondere regeling voor reisbureaus, zoals uiteengezet in artikel 26 van de zesde BTW-richtlijn 77/388/EEG van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting - Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag¹³, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2001/41/EG¹⁴, waardoor de bijzondere regeling in de verschillende lidstaten anders wordt toegepast en de concurrentie wordt verstoord ten nadele van bepaalde marktdeelnemers.
- (3) Met de uitbreiding van de werkingssfeer van de bijzondere regeling, waarbij alle leveringen van pakketreizen onder de voorwaarden van artikel 26 van Richtlijn

⁹ PB C ..., ..., blz. ...

¹⁰ PB C ..., ..., blz. ...

¹¹ PB C ..., ..., blz. ...

¹² Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement - Strategie ter verbetering van de werking van het BTW-stelsel in het kader van de interne markt (COM(2000) 348 def. van 7.6.2000).

¹³ PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1.

¹⁴ PB L 22 van 24.1.2001, blz.17 en rectificatie PB L 26 van 27.1.2001, blz.40.

77/388/EG komen te vallen, zou een einde worden gemaakt aan de verschillende uitlegging van de lidstaten met betrekking tot de leveringen die onder deze bijzondere regeling vallen, en zou worden gegarandeerd dat de oorspronkelijke doelstelling van belastingheffing in de lidstaat van verbruik beter wordt gerealiseerd.

- (4) Artikel 26bis van Richtlijn 77/388/EEG voorziet in een soortgelijke regeling voor belastingheffing over de winstmarge voor gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten. Dit artikel omvat precieze definities met behulp waarvan de definities in artikel 26 zouden kunnen worden verduidelijkt en de toepassing van de bijzondere regeling voor reisbureaus zou kunnen worden vereenvoudigd.
- (5) Als gevolg van de bijzondere aard van de diensten die reisbureaus verstrekken (zij kopen verschillende diensten bij derden aan en combineren deze tot pakketreizen die zij vervolgens doorverkopen), is het vaak zeer moeilijk voor hen om hun winstmarge te bepalen voor iedere levering afzonderlijk. Een regeling waarbij zij een algemene winstmarge over een bepaald tijdvak mogen berekenen, zou een vereenvoudiging betekenen en veel problemen op dit gebied helpen oplossen.
- (6) Om soortgelijke redenen zouden reisbureaus moeten kunnen opteren voor de toepassing van de algemene BTW-regels, teneinde het neutraliteitsbeginsel van het BTW-stelsel te garanderen.
- (7) De bestaande afwijkingen uit hoofde van artikel 28, lid 3, en de bijlagen E en F zouden moeten worden afgeschaft, teneinde een grotere uniformiteit in de toepassing van de bijzondere regeling voor reisbureaus te garanderen. Evenzo zouden artikel 28, lid 3, sub g), en artikel 15, lid 14, moeten worden geschrapt, omdat ook deze bepalingen de lidstaten de mogelijkheid geven uiteenlopende regels toe te passen voor de heffing van belasting op door reisbureaus verstrekte diensten.
- (8) Het besluit van de Raad naar aanleiding van het verzoek van het Koninkrijk België van 13 september 1978, waarmee het Koninkrijk België wordt gemachtigd af te wijken van artikel 27, lid 1, dient te worden ingetrokken, teneinde een grotere harmonisatie in de toepassing van de bijzondere regeling voor reisbureaus te garanderen.
- (9) Richtlijn 77/388/EEG zou derhalve dienovereenkomstig moeten worden aangepast,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 77/388/EEG wordt gewijzigd als volgt:

(1) Artikel 26 wordt door het onderstaande vervangen:

"Artikel 26

Bijzondere regeling voor reisbureaus

1. De lidstaten passen een bijzondere regeling toe voor de belasting over de toegevoegde waarde op de handelingen van reisbureaus overeenkomstig het bepaalde in dit artikel, voorzover de reisbureaus op eigen naam tegenover de klant optreden en zij voor de totstandbrenging van de reizen gebruik maken van leveringen en diensten van andere belastingplichtigen.

Deze regeling is niet van toepassing op reisbureaus die alleen als tussenpersoon optreden en waarop artikel 11, onderdeel A, lid 3, sub c), van toepassing is.

In de zin van dit artikel dienen reisorganisatoren (touroperators) alsmede alle andere belastingplichtigen die op dezelfde wijze reisdiensten verstrekken, als reisbureaus te worden beschouwd.

2. De handelingen van het reisbureau met het oog op de totstandkoming van de reis, verricht onder de in lid 1 vastgestelde voorwaarden, worden beschouwd als één enkele dienst van het reisbureau. Deze dienst wordt belast in de lidstaat waar het reisbureau de zetel van zijn bedrijfsuitoefening of een vaste inrichting heeft gevestigd vanwaaruit het de dienst heeft verleend.

Indien het reisbureau de zetel van zijn bedrijfsuitoefening niet in de Gemeenschap heeft gevestigd of een vaste inrichting buiten de Gemeenschap heeft vanwaaruit de dienst wordt verleend, en dit reisbureau een reisdienst verleent waarvan het effectieve gebruik en genot binnen de Gemeenschap plaatsvinden, wordt deze dienst belast op de plaats waar de klant de zetel van zijn bedrijfsuitoefening of een vaste inrichting heeft gevestigd alwaar de dienst wordt verleend, of bij ontstentenis van een dergelijke plaats, de plaats waar deze zijn vaste adres heeft dan wel gewoonlijk verblijft.

3. De maatstaf van heffing voor de door het reisbureau verstrekte dienst is de winstmarge van het reisbureau, verminderd met het in de winstmarge inbegrepen bedrag van de belasting over de toegevoegde waarde. Deze winstmarge is gelijk aan het verschil tussen de door het reisbureau voor een pakketreis aangerekende verkoopprijs en de effectief door het reisbureau voor dit pakket gedragen kosten. In de zin van dit lid wordt verstaan onder:
 - a) verkoopprijs: alles wat de tegenprestatie uitmaakt die het reisbureau verkrijgt of moet verkrijgen van zijn klant of een derde, met inbegrip van subsidies die rechtstreeks verband houden met deze handeling, belastingen, rechten, heffingen en bijkomende kosten zoals kosten van commissie en verzekering die

het reisbureau de klant in rekening brengt, echter met uitsluiting van de in artikel 11, onderdeel A, lid 3, bedoelde bedragen;

- b) effectieve kosten van de pakketreis: alles wat de sub a) gedefinieerde tegenprestatie, inclusief BTW, uitmaakt die de belastingplichtige leveranciers van het reisbureau verkrijgen of moeten verkrijgen voor de door hen geleverde goederen en diensten, mits deze handelingen, met uitsluiting van de overheadkosten, rechtstreeks ten goede komen van de klant en worden gebruikt om de pakketreis samen te stellen.

4. Met het oog op de vereenvoudiging van de belastingheffing en onder voorbehoud van de raadpleging van het BTW-comité mogen lidstaten bepalen dat de maatstaf van heffing voor alle leveringen van reisdiensten waarop de bijzondere regeling voor belastingheffing over de winstmarge van toepassing is, algemeen wordt vastgesteld voor ieder belastingtijdvak waarin het reisbureau de in artikel 22, lid 4, zoals vervangen door artikel 28 nonies, bedoelde aangifte moet indienen.

In dat geval is de maatstaf van heffing voor de leveringen van reisdiensten de totale winstmarge van het reisbureau, verminderd met het in die winstmarge inbegrepen bedrag van de belasting over de toegevoegde waarde.

De totale winstmarge is gelijk aan het verschil tussen:

- a) het totale bedrag van de door het reisbureau tijdens het tijdvak verrichte leveringen van reisdiensten waarop de bijzondere regeling voor belastingheffing over de winstmarge van toepassing is; dit bedrag is gelijk aan de som van alle overeenkomstig lid 3 vastgestelde verkoopprijzen, en
- b) het totale bedrag van de door het reisbureau tijdens dat tijdvak verrichte aankopen van goederen en diensten als bedoeld in lid 1; dit bedrag is gelijk aan de som van alle overeenkomstig lid 3 vastgestelde effectieve kosten.

5. Indien de handelingen waarvoor het reisbureau een beroep doet op andere belastingplichtigen, door laatstgenoemden buiten de Gemeenschap worden verricht, wordt de dienst van het reisbureau gelijkgesteld met een krachtens artikel 15, punt 14, vrijgestelde handeling van tussenpersoon.

Indien deze handelingen zowel binnen als buiten de Gemeenschap worden verricht, mag alleen het gedeelte van de dienst van het reisbureau betreffende de buiten de Gemeenschap verrichte handelingen als vrijgesteld worden beschouwd.

6. De bedragen van de belasting over de toegevoegde waarde die het reisbureau worden aangerekend door andere belastingplichtigen voor de in lid 2 bedoelde handelingen die de klanten rechtstreeks ten goede komen, mogen in de lidstaten afgetrokken noch teruggegeven worden.
7. Voor iedere levering die onder de bijzondere regelingen voor belastingheffing over de winstmarge valt, kan het reisbureau de algemene regeling inzake de belasting over de toegevoegde waarde toepassen.

8. Wanneer het reisbureau de algemene regeling inzake de belasting over de toegevoegde waarde toepast op de levering van een reisdienst, mag het de verschuldigde of voldane belasting over de toegevoegde waarde op de door zijn leveranciers verstrekte diensten, indien deze handelingen rechtstreeks ten goede komen van zijn klant, in aftrek brengen van de belasting die het verschuldigd is.

Het recht op aftrek ontstaat op het tijdstip waarop de belasting verschuldigd wordt voor de levering waarvoor het reisbureau de algemene regeling inzake de belasting over de toegevoegde waarde besluit toe te passen.

9. Wanneer het reisbureau zowel de algemene regeling inzake de belasting over de toegevoegde waarde als de bijzondere regeling voor belastingheffing over de winstmarge toepast, moet het de transacties voor elk van deze regelingen afzonderlijk in zijn boekhouding bijhouden, overeenkomstig de door de lidstaten vastgestelde bepalingen."

(2) Artikel 15, lid 14, tweede alinea, wordt geschrapt;

(3) Artikel 28, lid 3, sub g), wordt geschrapt;

(4) Punt 15 van bijlage E wordt geschrapt;

(5) Punt 27 van bijlage F wordt geschrapt.

Artikel 2

1. Het besluit van de Raad naar aanleiding van het verzoek van het Koninkrijk België van 13 september 1978, waarmee het Koninkrijk België wordt gemachtigd af te wijken van artikel 27, lid 1, van Richtlijn 77/388/EEG wordt ingetrokken.

Artikel 3

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 januari 2003 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van de bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 4

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 5

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Brussel, op

Voor de Raad
De voorzitter

EFFECTBEOORDELINGSFORMULIER

EFFECT VAN HET VOORSTEL OP HET BEDRIJFSLEVEN, MET NAME OP HET MIDDEN- EN KLEINBEDRIJF (MKB)

TITEL VAN HET VOORSTEL

Voorstel voor een besluit van de Raad tot wijziging van Richtlijn 77/388/EEG met het oog op de vereenvoudiging, modernisering en harmonisatie van de toepassing van de bijzondere regeling voor reisbureaus

REFERENTIENUMMER VAN HET DOCUMENT

2001/075 (CNS)

VOORSTEL

1. Waarom is, gelet op het subsidiariteitsbeginsel, communautaire wetgeving op dit gebied noodzakelijk en wat zijn de voornaamste doelstellingen?

Het is noodzakelijk de bijzondere regeling die van toepassing is op leveringen van reisdiensten door reisbureaus, verder te harmoniseren, omdat de communautaire BTW-bepalingen terzake door de lidstaten momenteel verschillend worden uitgelegd en toegepast.

De werkingssfeer van artikel 26 dient te worden uitgebreid, teneinde de regeling aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden in de reissector, waar het aantal marktdeelnemers is toegenomen en moderne technologieën zoals e-commerce sterk opgang hebben gemaakt. De bestaande regels zijn niet langer aangepast aan deze gewijzigde omstandigheden en garanderen in vele gevallen niet meer dat de belasting wordt geheven in de lidstaat van verbruik.

Bovendien zijn er marktdeelnemers die constructies met filialen in derde landen hebben opgezet om belasting in de EU te ontwijken of te minimaliseren, waardoor de concurrentie wordt verstoord. Aangezien dit niet kan worden geaccepteerd, moet een einde worden gemaakt aan deze situatie.

De bijzondere regeling moet verder worden vereenvoudigd opdat zij flexibeler zou kunnen functioneren en beter zou worden nageleefd. Maatregelen op communautair niveau zijn derhalve onontbeerlijk.

EFFECT OP HET BEDRIJFSLEVEN

2. Waarop is het voorstel van invloed:

– welke bedrijfstakken?

Reisbureaus, touroperators en alle belastingplichtigen die op eigen naam reisdiensten aanbieden en daartoe gebruik maken van door andere belastingplichtigen geleverde diensten

– welke bedrijfsomvang (met welk aandeel van kleine en middelgrote bedrijven)?

Bedrijven van alle omvang. De zes grootste reisorganisatoren zijn goed voor circa 18% van de werkgelegenheid en circa 33% van de verkoop. Daarnaast zijn er ook de reisbureaus, doorgaans klein- of microbedrijven met vijf tot elf werknemers.

– zijn er bijzondere geografische gebieden van de Gemeenschap waar deze bedrijven voorkomen?

Landen in het Middellands-Zeegebied, Duitsland en het Verenigd Koninkrijk

3. Wat moeten de bedrijven doen om aan de voorgestelde wetgeving te voldoen?

Bedrijven zullen de daadwerkelijke gevolgen van de vereenvoudiging moeten evalueren en zouden gelijke concurrentievoorwaarden binnen de interne markt tot stand moeten brengen.

4. Welke economische gevolgen zal het voorstel waarschijnlijk hebben:

– voor de werkgelegenheid?

Het standpunt van de Commissie is steeds geweest dat de belasting over de toegevoegde waarde weinig effect heeft op de werkgelegenheid en dat lage niet-arbeidsgerelateerde kosten, waarvoor de afzonderlijke lidstaten bevoegd zijn, beter geschikt zijn om een passende prikkel aan de arbeidsmarkt te geven. Dit voorstel zal niettemin verdere problemen vermijden voor bepaalde marktdeelnemers die momenteel grote moeilijkheden ondervinden als gevolg van oneerlijke concurrentie van marktdeelnemers die in een andere lidstaat zijn gevestigd waar de regeling ruimer wordt toegepast, of van marktdeelnemers in hun eigen lidstaat die over meer middelen beschikken om fiscale ontwijkingsconstructies op te zetten, met name via de oprichting van filialen in derde landen.

– voor de investeringen en de oprichting van nieuwe bedrijven?

De investeringen kunnen alleen maar toenemen, aangezien de toepassing van dezelfde regels in alle EU-lidstaten de kosten van bedrijven alleen maar kan doen dalen en marktdeelnemers alleen maar kan aanmoedigen om in andere lidstaten actief te worden.

- voor het concurrentievermogen van de bedrijven?

Het voorstel moet een grotere uniformiteit in de toepassing van de bijzondere regeling garanderen en concurrentieverstoring voorkomen, en aldus een eerlijker concurrentieklimaat creëren. Reisorganisatoren zullen niet langer de betaling van belasting in de EU kunnen ontwijken of beperken door louter een filiaal in een derde land op te richten dat bij de verkoop van pakketreizen wordt betrokken.

5. Bevat het voorstel maatregelen om rekening te houden met de bijzondere situatie van kleine en middelgrote bedrijven (minder zware of andere eisen, enz.)?

De mogelijkheid om met algemene winstmarges te werken, zal de toepassing van de margeregeling in het MKB vergemakkelijken, omdat het niet langer nodig zal zijn de winstmarge voor iedere levering afzonderlijk te berekenen. Dit zal ook de eisen die aan de kasstroom bij kleine en middelgrote reisbureaus worden gesteld, verlichten.

RAADPLEGING

6. Geef een overzicht van de organisaties die over het voorstel zijn geraadpleegd en zet hun standpunten in grote lijnen uiteen.

De ECTAA (Group of National Travel Agents' and Tour Operators' Associations within the EU) en de DRV (Deutscher Reiseverband).

Deze organisaties hebben gewezen op de behoefte aan een grotere uniformiteit in de toepassing van de bijzondere regeling in de EU. Tezelfdertijd hebben zij verklaard dat al hun leden het erover eens zijn dat de bijzondere regeling voor belastingheffing over de winstmarge redelijk goed functioneert en moet worden gehandhaafd. Voorts hebben zij gewezen op de problemen die worden veroorzaakt door fiscale ontwijkingsconstructies van concurrenten die gebruik maken van filialen in derde landen.